

A
Júlia legszebb
története

Világszerte Nr. 1

Gail Ranstrom

Karácsonyi titok

Maggie Cox

Szerelmes seňorita

Alison Kent

Kívánságlista

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gail Ranstrom, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *A Christmas Secret* (Harlequin, Mills & Boon, The Christmas Visit)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

© Maggie Cox, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Spanish Billionaire's Christmas Bride*
(Harlequin, Mills & Boon, Christmas Kisses)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Kőszeghy Eszter

© Mica Stone, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Luv U Madly* (Harlequin, Mills & Boon, For Christmas Forever)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Kis Z. Margit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 43. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-948-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Gail Ranstrom
Karácsonyi titok

1. FEJEZET

Oxfordshire, Anglia
1819. december

Drew, azaz Sir Andrew MacGregor leverte a havat a csizmájáról a *Wyecliffe Manor* előcsarnokában, és átadta a kabátját az inasnak. Röviddel ezelőtt érkezett Great Tew-ba, a távoli múltra visszatekintő, patinás oxfordshire-i városkába. Miután sikerült megszereznie az utolsó üres szobát a helyi fogadóban, jött, hogy tiszteletét tegye a házigazdánál, aki meghívta az ünnepekre. Tudta, hogy olyan sok vendég lesz, hogy kettő vagy három is jut az udvarház minden szobájára. Mivel semmiképpen sem akarta mással megosztani a szobáját, inkább a fogadót választotta. Ott is dupla pénzt fizetett, nehogy véletlenül betegyenek hozzá egy idegent.

Belépett a központi nagyterembe, amely gazdagon fel volt díszítve örökzöld ágakkal, és mindenütt fenyőillat lengedezett. Az emeletre vezető, díszes lépcső korlátján is fenyőből és tujából font füzérek meg csokrok lógtak, amelyekbe magyal és fagyöngy volt fűzve. A terem távoli végében lévő kandallóban vidáman pattogott a tűz.

Az egyik szomszédos szobából jókedvű nevetés hallatszott, jelezve, hogy mindenkit örömteli várakozás tölt el. Már csak öt nap volt hátra a nagy eseményig, Olivia Fletcher és Edward Mackay régen várt esküvőjéig, amelyre karácsonykor kerül sor.

A házigazda Drew-t is hívta, hogy lakjon az udvarházban, ő azonban elhárította. Az ünnepeken szívesen részt vett, de szüksége volt egy nyugodt helyre, ahova visszavonulhat. Úgy találta, hogy az angolok olykor meglehetősen tapintatlanok, és szeretik beleütni az orrukat egymás dolgaiba. Ő legszívesebben a Skót-felföldön lévő vadászlakában visszavonultan töltötte az idejét. Mihelyt az esküvő lezajlik, vissza is tér abba az áldott magányba!

Egy darabig bizonytalanul téblábolt a nagyteremben. Nem lévén jelen a házigazda, aki útbaigazította volna, nem tudta, mitévő legyen. Jobbra menjen-e, abba a szobába, ahonnan a kacagás hallatszik, vagy balra, ahonnan zongora és hegedű hangja szűrődik ki? Ha tudná, hogy hol van a könyvtár, ott biztosan megtalálná Edward Mackayt egy üveg jóféle whisky társaságában. Először azonban föl kell mérnie a helyzetet.

Balra fordult a zeneterem felé, remélve, hogy ott könnyebb dolga lesz. Ahogy belépett, meghúzódott a falnál, azzal áztatva magát, hogy ott láthatatlan maradhat. Ahogy körülnézett, a társaság nem is tűnt feszélyezőnek.

A szemközti sarokban egy hegedűs játszott. A zongoránál egy bámulatba ejtő szőke hölgy ült, akinek kecses keze boszorkányos gyorsasággal mozgott a billentyűkön, míg egy fiatalember figyelmesen lapozott. Úgy tűnt, jól megértik egymást. Szinte bizalmas barátoknak látszottak. Drew-ba váratlanul belenyilallt az irigység, de gyorsan erőt vett ezen az érzésen.

A zongoránál álló férfi egy pillantást vetett az ajtó felé. Miután Drew-t érdektelennek találta, visszafordult a lányhoz. Az búbájosan elpirult. A férfi nyilván valami bókot mondott neki. Drew számára ez teljesen természetesnek tűnt, hiszen neki magának is elakadt a lélegzete, amikor megpillantotta. A lány aranyhaja a feje búbjára volt fésülve, ahol egy, a ruhájához illő színű, kék bársonyszalag tartotta össze, majd onnan göndör fürtjei zuhatagként omlottak egészen a háta közepéig. Hattyúnyakának hajlata szinte csábított a csókra. Őt csábította arra a csókra!

Drew-ra a meglepetés erejével hatottak a saját érzései. Mikor fordult elő utoljára, hogy így elbűvölte egy nő megjelenése? Egy ártatlan elpirulás? Évekkel ezelőtt? Évtizedekkel ezelőtt? Vagy talán soha? Egyszerűen nem tudta levenni róla a tekintetét. Még akkor sem, amikor a férfi felemelte a lány kezét a billentyűkről és megcsókolta.

De hiszen ez udvarlás a javából! A teljesen szokatlan irigység mind jobban elhatalmasodott Drew-n, legnagyobb bosszúságára.

A lány a kandallópárkányon lévő aranyozott órára pillantott, és ijedten rezzent össze. Elhúzta a kezét, de látszott, hogy vonakodva teszi. Ahogy megszólalt, a hangja lágy volt, és dallamos.

– Sietnem kell Olivia szalonjába. Fel kell próbálnom az esküvői ceremóniára varrt ruhámat, amelyet mint nyoszolyólány fogok viselni. Látom még később, Mr. Lingate?

– Egészen biztosan, Miss Wardlow – felelte a férfi.

Az elragadó hölgy az ajtó felé sietett.

Tekintete egy pillanatra találkozott a falnál meghúzódó Drew-ével. Ajkai, melyeknek vonalát mintha maga Cupido rajzolta volna meg, bűbájos mosolyra görbültek. Aztán már sietős léptekkel tova is libbent. Finom virágillat maradt a nyomában.

Drew úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágtak. Nem volt rá felkészülve, hogy ez a bűbájos jelenség a figyelmére méltatja. Egészen megijesztette, hogy ez a fejlemény milyen elemi erővel hatott rá.

Elég volt egyetlen pillantást vetnie abba a meleg tekintetű, kék szempárba, hogy biztosan tudja, olyan nővel van dolga, aki mélységes mély érzelmekre képes. Akinek a váratlan mosolyában meglepődés és kíváncsiság elegyedett. Drew azon kapta magát, hogy eltűnődik, mi lenne, ha ez a lány nem lenne már foglalt.

Miközben még javában merengett azon, hogy milyen különös meglepetéseket tartogat a sors, egy másik nő érkezett sietve, és csatlakozott Mr. Lingate-hez. Ő is bájosan elpirult, miközben mentegetőzött, hogy elkésett a megbeszélte találkozóról. Ő is csinos volt a maga módján, de csak halvány árnyéka Miss Wardlow-nak. Mr. Lingate megfogta a lány kezét, és forró csókot nyomott rá. Mintha egy árnyalattal több érzés és szenvedély lett volna ebben a kézcsókban, mint az előzőben. Különös. Ez a Mr. Lingate roppant népszerű fiatalember lehet. És távolról sem olyan félénk, mint amilyennek első pillantásra látszik. Drew-t mulattatta, hogy a fiatalember bosszús tekintetet vetett rá. Világosan kifejezte, hogy a pokolba kívánja. Hát persze, a szerelemben és a háborúban minden megengedett. És ki tudja, talán Miss Wardlow-hoz nem is fűzi komolyabb kapcsolatot.

Miután itt már nem volt semmi, ami érdekes lett volna számára, Drew úgy döntött, hogy folytatja felfedezőútját a házban, és megkeresi a házigazdát.

2. FEJEZET

Charity Wardlow igyekezett minél gyorsabban túlesni a ruhapróbán. Amint végzett, leszaladt a hátsó lépcsőn, végigsietett a folyosón, hogy csatlakozzon a többiekhez, és nehogy kimaradjon az ünnepi mulatságokból. Estére korcsolyázást terveztek a rét mögötti tavon. Charity nem korcsolyázott valami jól, de ez kitűnő alkalomnak tűnt, hogy néhány percre kettesben maradjon Mr. Lingate-tel. Esetleg meg is könnyíthetné a dolgot. Talán legjobb lenne, ha úgy tenne, mintha el akarna esni. Akkor Julius elkapja, és ő máris ott van a karjában.

Biztos, hogy mielőtt Olivia esküvője után visszautaznak Londonba, Julius meg fogja kérni a kezét. Hiszen számtalan jelét adta, hogy mondani készül valamit. Izzad a tenyere, ha megfogja a kezét, vagy felkéri táncra. Összeakad a nyelve, ha szólni akar hozzá. Képtelen egyenesen a szemébe nézni. Biztos, hogy most már rövidesen kiböki a házassági ajánlatot. Ha pedig megteszi, az ő válasza készen áll. Igen! Már három éve várja epedve, hogy kimondhassa ezt a szót. Ó, milyen büszke lenne az édesapja! Az édesanyja pedig csak mosolyog majd a maga bizonytalan módján, ami arról árulkodik, hogy nem egészen érti a dolgot.

Ahogy Charity elhaladt a könyvtárszoba mellett, a kék selyemkendője lecsúszott a válláról. Megfordult, és letérdelt, hogy felvegye. Ebben a pillanatban megütötték a fülét az odabentről kihallatszó beszélgetés foszlányai. Lord Edward Mackay, Olivia jövődöbelije mondott valamit haragosan. Charity felállt, és tovább akart sietni, amikor egy szó megállította.

– ...gyerek! Micsoda balszerencse! – mondta Edward.

– Az már igaz – helyeselt a bátyja, Lawrence. – De azzal nincs elintézve semmi, hogy mérgelődünk. Meg kell mondanod Oliviónak.

– Soha!

– De a gyerek anyja ideérkezett Great Tew-ba az esküvő hírére, és...

– Nem engedem, hogy valami elrontsa ezt az esküvőt, vagy...

– És azzal fenyegetőzik, hogy...

A két testvér türelmetlenül vágott egymás szavába.

– Vagy késleltesse – fejezte be Edward a mondatot. – Már éppen eleget vártam. Semmi sem zavarhatja meg!

– Megzavarja? Figyelsz rám egyáltalán, Edward? A gyerek anyja itt van, és azzal fenyegetőzik, hogy botrányt csap. Ezt adta nekem bizonyítékul, hogy alátámassza az állítását. Lényegesen többről van szó, mint egy kellemetlen közbjátékról.

Charity a szája elé szorította a kezét, nehogy hangosan levegő után kapjon döbbenetében. Egy gyerek! Edward Mackaynak törvénytelen gyereke van! Micsoda aljas gazember!

Charity bekukucskált az ajtórésen, és látta, hogy Edward egy csipkés szélű kendőt vesz át a bátyjától. Miután megnézte, kihúzta az íróasztal fiókját és beledobta, aztán visszafordult Lawrence-hez.

– Fizesd ki! – mondta Edward. – Adj neki annyit, amennyit kér!

– Tudod jól, hogy ha engedünk a zsarolásnak, akkor sohasem lesz vége. Mondd el Oliviónak! Meg fogja érteni.

– Nem kockáztathatom meg.

– Ez az egyetlen megoldás. Még ha törvénytelen is, pillanatnyilag ő az egyetlen Mackay-örökös. Olivia mindenképpen meg fogja tudni.

– Később. Az esküvő után.

– Attól félsz, hogy visszalépne, ha megtudná?

– Nagyon igénybe vette az idegeit a sok előkészület, a szervezés, a vendéglátás. Ki tudja, mit váltana ki ez a hír.

– Ha ilyesmi el tudja téríteni a szándékától, nem igazán a mi emberünk.

– Mi ez a többes szám? Teljesen elment az eszed? Talán te állsz vele az oltár elé? A te szívedet

töri össze, ha kútba esik a rég várt esküvő? Az én boldogságom forog kockán. Nekem van jogom dönteni. Olivíát nem fogjuk terhelni ezzel a csúnya üggyel. Legalábbis addig nem, amíg meg nem esküdtünk.

Csakugyan? Olyan biztos benne? – gondolta Charity. Ha Olivia döntését a házasság kérdésében befolyásolja az, hogy a jövődéli férjének van egy törvénytelen gyereke, akkor joga van megtudni, amíg még nem késő. Ha pedig a vőlegénye nem mondja meg, akkor Charitynek mint a barátnőjének kötelessége a tudomására hozni.

Sokáig csak állt sóbálvánnyá meredve, mit sem törődve azzal, hogy a kezében lévő kendő a földet söpri, aztán hirtelen megfordult. Majdnem elájult, ahogy megpillantotta a zeneteremben látott rendkívüli idegent, akinek olyan zavarba ejtően erős kisugárzása van. A férfi a falnak támaszkodott, és összefonta a karját a mellkasán. Nyilvánvalóan egész idő alatt figyelte. Sokatmondó mosoly játszott az ajkai körül.

– Szokása a hallgatóság, Miss Wardlow? – szólalt meg. – Vagy ez most csak kivételes eset?

A férfi tudja a nevét? Egészen biztosan nem találkozta még korábban. Okvetlenül emlékezne rá. Hogy is felejtette volna el ezt a különös mosolyt, az éjszakai égboltot idéző sötétkék szempárt, a csillogó tekintetet, a dallamos hangot, a skót akcentust? Biztosan emlékezne széles vállára, sötét gesztenyeszín hajára is. De micsoda sértő hang! Hogy merészel így beszélni velem?

– Nem hallgatóztam, uram – felelte Charity halkán a könyvtárszoba ajtaja felé intve. – Leejtetem a kendőmet, azért álltam meg, hogy felvegyem.

– Azt hittem, hogy a könyvtár körül settenkedik. Vagy a vitatkozó hangok keltették fel az érdeklődését?

– Pszt... Véletlenül meghallottam, hogy olyasmiről beszélnek, ami érinthet valakit, aki fontos nekem. – Charity el nem tudta képzelni, hogy miért mentegetőzik ez előtt az idegen előtt.

A férfi felnevetett, mint akit őszintén mulattat a magyarázkodás.

– Érinthet? És ez már elég ahhoz, hogy beleártsa magát?

– Nem ártom bele magamat.

– Úgy látom a dolgot, teljesen úgy tűnik, hogy maga pontosan olyan, mint a többi angol nő, akik mind szívesen ütnek bele az orrukba mások dolgaiba.

Charity azt sem tudta, mi ellen tiltakozzon először. Az angol nőket általánosságban ért támadás ellen, vagy az ellen, ami személy szerint neki szólt.

Mivel nem tudott dönteni, emelt fővel távozni készült. A férfi azonban elkapta a karját. A lányon kellemes borzongás futott végig, amikor az idegen erős ujjai simogatni kezdték a bőrét.

Még Mr. Lingate sem engedett meg magának soha ilyen bizalmaskodást az engedélye nélkül!

– Ha nem ártja bele magát mások dolgába, Miss Wardlow, mit szándékozik tenni azzal az újsággal, amely éppen a tudomására jutott?

– Akármennyire nincs ínyemre, csak egyetlen dolgot tehetek. Természetesen elmondom Olivíának.

– A maga helyében nem tenném.

A férfi hangjában volt valami, ami figyelmeztetésnek tűnt. Charity nem tehetette meg, hogy ezt csak úgy egyszerűen elengedje a füle mellett.

– Tekintsem fenyegetésnek?

– Ha fenyegetés lenne, nem kellene kérdeznie. – A férfi közelebb hajolt, és mély tüzű szeme szinte parázslott. – Egyszerűen csak figyelmeztetni akartam, hogy gondolja végig a következményeket, mielőtt továbbadja azt, amit hallott. Messze ható, sorsfordító következményei lehetnek.

– Ugyanezt lehet elmondani arról is, ha titokban tartom. Olivia Fletcher a barátnőm. Miféle barát lennék, ha eltitkolnám azt, amit joga van tudni, és hagynám, hogy a vesztébe rohanjon?

– Lehet, hogy maga sem tud mindent. Véletlenül hallott néhány szót, amelyek lehetséges, hogy talán rosszabb benyomást keltettek a valóságnál.

– Lehetséges? – Ez az ember megőrjíti! – Azt kívánja, hogy ne higgyek a szememnek és a fülemnek?

– A látszat olykor megtévesztő, Miss Wardlow. A szeme és a füle megcsalhatja.

– Általában a dolgok pontosan azok, mint aminek látszanak. Lord Edward hazudott!

A férfi lehalkította a hangját, és egy pillantást vetett a könyvtár ajtaja felé.

– Ha nem akarja veszélybe sodorni a barátnője jövőjét, hallgasson!
– Ha tudná, hogy mit hallottam, akkor nem kérné ezt.
– Kitűnő hallásom van. Pontosan tudom, mit hallott.
– Mégis azt kívánja, hogy áruljam el a barátnőmet?
– Higgye el, ismerem a barátomat. Edward Mackay sohasem építené az életét hazugságra. Akármi rejlik is a dolog mögött, ő biztosan nem követett el semmi bűnt.

Charity megvonta a vállát. Csodálatra méltónak találta, ahogy a férfi töretlenül hisz a barátjában, bár ez merőben megalapozatlannak tűnt.

– Akárhogy áll is helyzet, én a barátnőm érdekeit vagyok köteles védeni.

A lány egy pillantást vetett a karjára fonódó kézre, amely még mindig fogva tartotta.

A férfi elengedte, és egy lépést hátrált. Aztán kihívóan felhúzta sötét szemöldökét.

– Hajlandó velem fogadást kötni, Miss Wardlow?

– Fogadást? – ráncolta össze a homlokát Charity.

– Én meg vagyok győződve róla, hogy a barátom ártatlan. Majd meglátjuk, kinek lesz igaza.

Charity oldalra hajtotta a fejét, és összehúzta a szemét.

– Hogy tudná bebizonyítani? Nem kérdezheti meg kerek pereg Lord Edwardot. Egyébként is ő már bebizonyította, hogy nem őszinte ember, mivel nem mondta el az igazságot a jövődőlíjének.

– Értem az álláspontját, bár nem értek egyet azzal, hogy az elhallgatás okvetlenül hazugságot jelent. De rendben van, nem fogjuk őt megkérdezni. Van valami ötlete, hogy miképp akarja bebizonyítani a vádat?

Charity egy pillanatra elgondolkozott.

– Ki kell vizsgálni a körülményeket. – Végül is a nyomozás az erőssége. Barátnőjével megalakították a Szerdai Társaságot, ahol mindig valami titokzatos ügy került terítékre. Már hónapok óta nem találkoztak egyetlen valamirevaló rejtéllyel sem. – Egy kis nyomozással bizonyára sikerül a dolog mélyére hatolni.

– Megesküszik, hogy nem mondja el senkinek, amit hallott, addig, amíg nem sikerül bebizonyítania a dolgot?

– Nem. Ha az esküvőig nem találunk bizonyítékot, el kell mondanom Olivianak, mielőtt örök hűséget fogad Edwardnak. Ez így becsületes.

– Ha nem találunk? Ezt úgy érti, hogy az én közreműködésekre is számít ebben a nyomozásban?

– Természetesen! Csak öt napunk van az esküvőig. Különben is az egész a maga ötlete volt.

– Hogyhogy az én ötletem?

– Maga ajánlotta a fogadást, és maga követelt több bizonyítékot, mint az én szemem és fülem. Csak magán múlt, hogy nem szaladtam máris Oliviahoz, hogy elmondjam neki, amit hallottam.

Az idegen keserveset sóhajtott.

– Legalább a karácsonyra való tekintettel gyakorolhatna egy kis irgalmasságot, Miss Wardlow!

Charity mosolygott.

– Akkor áll az alku! Öt nap áll rendelkezésünkre. Legjobb lesz, ha mindjárt munkához látunk. Délután majd találkozunk, és elkészítjük a haditervünket.

Haditervet? Igazi kotnyeles angol kisasszonyka! Drew figyelte, ahogy elvonul, és a kék selyemruhája ring formás csípője körül.

Elragadó teremtés! Milyen rátarti az elveire és az erkölcsi magaslatra, amelyet képvisel! Akármilyen visszataszító is Mackay dolgaiban kutakodni, Miss Wardlow társasága megéri, hogy nyomozni fog.

Kezd ez a társasági esemény igazán érdekes lenni! Ennek a Miss Wardlow-nak van még mit tanulnia arról, hogy milyen valójában a világ és a társadalom. És ki lenne alkalmasabb arra, hogy tanítsa, mint ő? Neki aztán bőséges tapasztalata van!

Ha igaz, amit gyanít, Miss Wardlow ugyanakkor keservesebb leckét fog kapni, mint bármi, amire ő okíthatná. Mr. Lingate nyilvánvalóan hazudik neki. A legfinomabban kifejezve is félrevezeti. Bánat és csalódás vár szegény lányra. Ő azonban nem fog közbeavatkozni. Nem tartozik rá.

Ahogy Miss Wardlow szoknyája széle eltűnt a kanyarban, Drew hirtelen úgy érezte, nem volna szabad belekeverednie ebbe az egészbe. Hagyni kellene, hogy Edward Mackay maga intézze a saját dolgait. Jóságos ég! Csak nem üti már ő maga is mások dolgába az orrát?

3. FEJEZET

Charity letette a teáscsészét, és felállt. Tűkön ült már, amióta csak nekiláttak a teázásnak. A fejében izgatottan kavarogtak a gondolatok. Egyfolytában az előtte álló feladatokra gondolt. Olivia Fletcher, a boldogságtól sugárzó menyasszony, mosolyogva tartóztatta:

– Jaj, ne szaladj már el olyan gyorsan, Charity, hiszen csak most ültél le! – Hívogatóan megveregette maga mellett a pamlagot. – Meg kell még beszélünk a karácsonyesti vacsorát. Edwardnak az az ötlete támadt, hogy egy igazi középkori ünnepséget kellene rendezni, tréfamesterrel. A középkorban karácsony táján mindig megtartották a bolondok ünnepét, ahol a bolondok királya elnökkölt. Tudom, hogy ez manapság már nem divat, de a régi szokásokat jó néha feleleveníteni. Great Tew történelmi levegője szinte sugallja, hogy tartsuk tiszteletben a hagyományokat. Szerintem kitűnő mulatság lenne. Mit gondolsz, kit kérhetnék meg a tréfamesteri szerepre?

Charity segélykérően körbenézett a hölgykoszorún.

– Én még nem találkoztam minden vendéggel, így igazán nem tudhatom, ki a legalkalmasabb.

– Kitűnő gondolat, Olivia! – lelkesedett Grace Forbush, miközben rendszerető emberhez illően a tenyerébe söpörte a szoknyájáról a morzsákat, és a csészealjra tette. – A vőlegényed barátai között biztosan akad valaki, aki igazán ért a mókázáshoz. Edward maga is rendkívül jó mulattató!

Olivia ábrándosan mosolygott.

– Az már igaz. El tudom képzelni, milyen fergeteges felfordulást és kacagást tudna okozni az eredeti ötleteivel. Sajnos azonban a házigazda szerepével nem illik össze a tréfamesteré. A király és az udvari bolond nem lehet ugyanaz a személy.

Charity a maga részéről azt sem bánta volna, ha magát az ördögöt kéri fel a társaság mulattatására. Az ő gondolatai sokkal fontosabb dolog körül forogtak. Meg kell találnia azt a kendőt, amelyet Edward Mackay az íróasztal fiókjába rejtett! Az az egyetlen, ami nyomra vezetheti, hogy ki lehet az a nő, akit Lord Edward megrontott és cserben hagyott. Szakadatlanul érkeznek az esküvőre meghívott vendégek a városba és Wyecliffe Manorbe. Minél többen lesznek, annál nehezebbé válik majd a keresett személy megtalálása. Azonnal hozzá kell látnia a nyomozáshoz!

– Nagyon szívesen maradnék még, és vennék részt a beszélgetésben, de rettenetesen el vagyok maradva a levelezésemmel. Anyu már várja az értesítést, hogy szerencsésen megérkeztem. El szeretném érni a délutáni postát.

– Akkor menj, de mihelyt lehet, gyere vissza! – adta meg magát Olivia, és búcsúzóul még megszorította barátnője kezét.

Ahogy Charity kilépett az előcsarnokba, Julius Lingate-et pillantotta meg a bejárati ajtó közelében álldogálva. A férfi az ő nehéz gyapjúkendőjét tartotta a kezében, láthatólag őrá várt. Intett a lánynak, hogy menjen utána a szabadba.

Charity egyszerűen megfeledkezett a sürgős nyomozásról, és izgatottság töltötte el. Lehet, hogy elérkezett a döntő pillanat? Julius összeszedte végre a bátorságát és megkéri a kezét? Óvatosan hátranézett, mielőtt követte volna a férfit. Megnyugodva állapította meg, hogy nincs senki a közelben.

Kilépve az ajtón Julius lábnyomait követte a hóban, amelyek a ház oldalánál lévő kis teraszra vezettek. Ott egy kőpad állt két hatalmas tuja között, amelyek kellőképpen eltakarták a ház előtt elhaladó szeme elől. Julius nyilván azért választotta ezt a helyet, hogy nyugodtan beszélgethessenek.

Ahogy Charity odaért, a férfi előlépett egy bokor mögül, és a lány vállára terítette a vastag gyapjúkendőt.

– Burkolózzon bele, drága Miss Wardlow! Nem venném a lelkemre, ha megfázna miattam.

Charity érezte, hogy elpirul. Milyen végtelenül gondos ember! Nagyon boldogok lesznek együtt. Charity maga elé képzelte, hogyan fog Julius örülni, amikor a lánykérés után közli vele, hogy távolról sem olyan szegény, mint a férfi gondolja.

– Bizonyára csodálkozik, hogy miért hívtam ki ide.
– Nos... – kezdte tétován a lány.
– Borzasztó nehéz ebben a zajos csődületben olyan helyet találni, ahol négyszemközt lehet beszélni.

A férfi letörölte a padról a havat, és kérte a lányt, hogy üljön le.

Charity leült a fagyos kőre, és érezte, ahogy a hideg áthatol a ruházatán, és lassan átjárja a tagjait. Ezzel azonban most cseppet sem törődött. Semmi más nem számított, mint hogy Julius végre nyilatkozzon fog!

– Négyszemközt akart velem beszélni, Mr. Lingate?

– Bizonyos dolgokat meg kell beszélnünk. Vannak körülmények, amelyeket tudnia kell. Illetve amit kérdezni szeretnék.

Charity lesütötte a szemét, hogy leplezze az izgalmát.

– Igen?

A férfi leült melléje úgy, hogy a térde súrolta az övét. Vajon szándékosan tette? Aztán két tenyerébe fogta a lány jobb kezét.

– Bizonyára észrevette, hogy... nem közömbös számomra, kedvesem.

– Már sok éve barátok vagyunk – helyeselt Charity. Nem akart féltékenykedni, de nem is akarta Julius szájába adni a szót. Fontos, hogy a férfi egyedül fogalmazza meg a mondandóját. Akármilyen körülményesen is.

– Barátok. Pontosan! – Széles mosoly ült ki a férfi arcára, ahogy kapott a szón. – Mi is lehetne jobb kezdet? A barátság csodálatos alapot jelent. Nem úgy találja?

Bökje már ki végre! Ez a huzavona idegtépő! De hát Juliustól nem várhat mást. Ő mindig tökéletes úriember volt. Mindent gondosan el akar magyarázni. Sohasem akarná megsérteni. Nem úgy, mint az a szörnyű alak az előbb a folyosón.

Charity megadóan bólintott.

– A dolgok azonban nem maradhatnak mindig ugyanúgy – folytatta a férfi. – Nem gondolja? Előbb-utóbb valaminek változnia kell. Szeretném, ha a barátságunk egyre jobban elmélyülne. Jelentősebbé válna. Egy kicsit jobban... – A férfi megköszönte a torkát, és újra nekiveselkedett:
– Egy kicsit testközelibb lenne.

Testközelibb? Csak nem a hitvesi ágyra céloz? Mindjárt ajtóstul rohan a házba? Jaj, ne hozza ennyire zavarba! Vagy csak engedélyt akar kérni, hogy megcsókolhassa, mint ahogy már kétszer megtette, amikor egyedül voltak?

– Nem vagyok benne biztos, hogy értem, uram – felelte Charity, és kissé felemelte a fejét, hogy megkönnyítse a férfi dolgát, ha valóban meg akarja csókolni.

Julius zavartnaktűnt. Előrehajolt, és még mindig fogva a lány kezét annak felkínált ajkaira szorította a száját. A szája hűvös és kemény volt. Charityt arra emlékeztette, mint amikor gyerekkorában, lefekvéskor az édesapja egy puszit nyomott az arcára. Julius csókjai bizonyos mértékben mindig csalódást okoztak. Ezt ő a tapasztalatlanságnak tudta be. A saját tapasztalatlanságának természetesen.

– Az ördög vigye! – bosszankodott a férfi. – Rettenetes, hogy mit ügyetlenkedem össze! De hát olyan átkozottul nehéz megkérdezni, amit szeretnék!

Egy csizmasarok csikordult meg a kőn. Ahogy Julius ráébredt, hogy már nincsenek egyedül, eleresztette a lány kezét, és illedelmesen elhúzta a térdét, közömbös csevegés látszatát keltve.

– Ó, bocsánat! – toppant eléjük az a vakmerő idegen, aki nem is olyan rég a könyvtárszoba előtt úgy felborzolta Charity kedélyét. Ördögi mosolya arról árulkodott, hogy mindent látott, ami az utóbbi percekben történt. – Talán megzavartam valamit?

Charity remélte, hogy Julius elküldi az alkalmatlankodót. Az idegen azonban csak állt, és kissé meghajolt. Charity most döbbsen rá, hogy még nem is tudja a férfi nevét. Juliusra nézett, várva, hogy bemutassa őket egymásnak.

– Miss Charity Wardlow, engedje meg, hogy bemutassam Sir Andrew MacGregort. Mackay egyik barátja, és Skóciából érkezett az ünnepségekre.

Charity kelletlenül nyújtotta a kezét.

– Örvendek, Sir Andrew!

A férfi széles mozdulattal a szájához emelte a lány kezét. Az ő ajkai bezzeg puhák és forrók voltak. Micsoda különbség Juliuséhoz képest! A kézcsók után a lány még hosszasan érezte a férfi szájának melegét.

– Sir Andrew, bemutatom Miss Charity Wardlow-t. A menyasszony legjobb barátnőinek egyike, nekem nagyon régi ismerősöm – folytatta Julius.

– Drew vagyok – helyesbített a férfi, jelentőségteljes pillantást vetve a lányra. – A barátaim Drew-nak szólítanak.

– Sir Andrew a harctéren tanúsított bátorságáért kapta a lovagi címet – magyarázta Julius. Azt akarta ezzel kifejezésre juttatni, hogy a férfi nem nemesi származású.

– Az igazat megvallva, Sir Andrew, éppen valami nagyon fontos dologról beszélgettünk – szólalt meg Charity. – Ha nem haragszik...

Julius azonban a szavába vágott:

– Semmi baj, Miss Wardlow! Majd később folytatjuk. Talán este a tónál? Tesz velem néhány fordulót a jégen?

Charity mosolyogva bólintott, és igyekezett elrejtetni a csalódottságát és bosszúságát, amiért Sir Andrew a lehető legrosszabbkor zavarta meg őket. Még ilyen lehetetlen alakot! A következő pillanatban rémülten látta, hogy Julius máris elpárolog a színről.

Drew MacGregor úgy vigyorgott, mint aki nagyon jól tudja, mit zavart meg, és öröme telik benne. Csizmás lábát feltette a padra a lány mellé, beszorítva őt a lábszára és a tuja közé, elvágva a menekülés lehetőségét.

– Ó, legyen kedves előjegyezni számomra egy fordulót – utánozta Drew maró gúnnyal Julius hangját. – Vigasztalhatatlan lennék, ha megfosztana a társaságától.

– Gazember! – förmedt rá Charity. – Mióta figyelt minket?

– Elég régóta, hogy láthassam azt a vérszegény csókot.

– Hogy merészeli becsmérelni Mr. Ligate-et! Nagyon is... nagyon is felkavaró a csókja.

A férfi hátravetette a fejét, és harsányan hahotázott.

– Még hogy felkavaró? Jóságos ég! Láttam én már szenvedélyesebb csókot anya és fia között is. Szívből sajnálom, ha ez magának felkavaró. Egy napon még hálás lesz nekem, hogy közbeléptem.

– Honnan tudja, hogy mi kavart fel engem, Sir Andrew?

– Tudom, hogy mi kavart fel a nőket. – Drew tetőtől talpig végigmérte a lányt, és a maga jellegzetes pimasz módján elmosolyodott. – Maga pedig nő, nemde?

Micsoda szemtelenség! Beképzelt fráter! De jó lenne leszállítani a magas lóról! Charity azonban nem tudta, hogyan vágjon vissza. Kétségtelenül nem tartoznak egy súlycsoportba. Sir Andrew nyilvánvalóan többet forgolódik az ellenkező neműek társaságában, mint ő. Tudja, miről beszél, és a szópárbaj eszközeivel is jobban fel van vértezve.

Charity büszkén felemelte a fejét.

– Amikor utoljára ellenőriztem, uram, erre a következtetésre jutottam.

– Mindjárt gondoltam. Csak az ismeretei gyarapítása céljából, engedje meg, Miss Wardlow, hogy megmutassam, mire gondolok.

A férfi a mutatóujjával finoman felemelte a lány állát, és a száját a szájára tapasztotta. Charity tudta, hogy el kellene fordítania a fejét, de az éjszínkép szempár valósággal hipnotizálta. A férfi ajkai enyhén szétnyíltak, ahogy az övéhez közeledtek.

– Nyíljon meg előttem, édes Charity, hadd ízleljem meg! – lehelte.

A lány úgy érezte, nincs hatalma a teste fölött. Az ajkai szinte maguktól szétnyíltak, és a pillái leereszkedtek. Ahogy a férfi szája az övére tapadt, olyan élményben volt része, mint még soha. Drew ajkai puhák voltak, és gyengédek. Úgy simogatták, becézgették a száját, mintha ez a férfi az ő legmélyebben eltemetett titkait akarná magába szívni. Azokat, amelyeket Charity maga sem ismert, csak ez a csók hozta felszínre benne. Sohasem tapasztalt érzéseket, amelyek azonban mégis furcsán ismerősek voltak.

Ahogy a férfi elhúzódott, a lány felsóhajtott, és ajkai még egy pillanatra várakozóan szétnyílván maradtak.

– Ez a csók illik az olyan nőhöz, mint maga, édes Charity! – szólalt meg a férfi.

Az agyára borult ködfátyolon át hirtelen behatolt a lány tudatába a felismerés, hogy fázik. Amíg mindenről megfeledkezve elmerült a csókban, lecsúszott a válláról a gyapjúkendő. Most egész testében reszketni kezdett. Hirtelen felkapta a kendőt, és lendületesen félretolta a férfi lábát, hogy fel tudjon állni.

– Ez minden, amit tud, Sir Andrew? – vetette oda büszkén felszegett fejjel, próbálva önmaga előtt is kisebbiteni a történeteket.

A férfi kacagása elkísérte, ahogy végigsietett az úton, egészen addig, míg belépett az ajtón. Kétségbeesetten próbálta az emlékezetébe idézni, mi volt az a fontos dolog, amelyet olyan sürgősen el akart intézni. Ledobta a kendőjét az előcsarnokban az asztalra. Majd valamikor érte jön, és beviszi a szobájába.

Hát persze! Az a bizonyos másik kendő! Éppen a könyvtár felé tartott, amikor Julius eltérítette a szándékától. Elindult hát újra abba az irányba. Ha a feladatára összpontosít, majd elfelejti, mennyire felkavarta Sir Andrew.

Lawrence Mackay azt mondta Edwardnak, hogy a kendőről tudni fogja, ki a gyermek anyja. Kell tehát valami ismertetőjelnek lenni rajta. Remélhetőleg valami nyilvánvaló, könnyen felismerhető dolog.

Charity szeretett volna minél hamarabb túl lenni a feladaton. Most már semmi kedve nem volt együtt dolgozni Sir Andrew MacGregorral. Azok után, hogy megcsókolta! Most, hogy úgy tűnik, ez a férfi jobban ismeri, mint ő saját magát.

4. FEJEZET

Drew-n erőt vett az érzés, hogy akár ítéletnapig is képes lenne itt állni és bámulni a sarkot, ahol már egy ideje eltűnt Miss Wardlow szoknyájának utolsó libbenő csücske is. Vajon miért ingerli őt ennek a nőnek a szemérmességéből fakadó erkölcsi fölénye arra, hogy kikezdjen vele? Arra, hogy elcsábítsa, hogy lángra gyújtsa szunnyadó érzékiségét?

Megigazította a kabátját, és mély lélegzetet vett. A jéghideg levegőtől fáj a légcsöve. Bárcsak a teste minden felhevült részét ilyen gyorsan és alaposan lehűtené! Akkor nyugodtan megjelenhetne most azonnal az illemre oly nagy súlyt fektető társaságban.

Ehelyett azonban jobbnak látta, ha követi Miss Wardlow-t, noha nem szeretett szoknyák után futni. Tudta viszont, hova megy a lány, és az az érzése támadt, hogy roppant nagy baklövést készül elkövetni.

Mire Drew kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját és besurrant, a lány már az íróasztalfiók tartalmának a felét kiszórta az asztallapra. A férfi a fejét csóválta, és megköszörülte a torkát.

Ahogy a lány a hang hallatára hirtelen megperdült és az ajtó felé fordult, a feje búbjáról leomló szőke fürtök repkedtek a nyaka körül. Ijedtében a szívére szorította kecses, vékony kezét. Ahogy felismerte a belépőt, az arcába szökött a vér. Nagyon jó! – gondolta Drew. Szerette, ha előnyben van. Ha sejtene ez a Miss Wardlow, hogy milyen hatást gyakorol rá, soha többé nem érezhetné vele szemben fölényben magát.

– Ó, maga az! – kapkodott levegő után a lány.

Pár pillanat múlva azonban már úgy tett, mintha teljesen hidegen hagyná a helyzet, és folytatta a tevékenységét.

– Mit művel, Miss Wardlow?

– Nem találom! Tudom, hogy itt kell lennie valahol. Ha mégsem, aligha kereshetem... a hálószobájában.

– Remélem is, hogy nem teszi – nevetett Drew. – Talán ezt keresi? – A zakója belső zsebéből elővett egy csipkés kendőt, s a hüvelyk- és a mutatóujja közé fogva meglobogtatta.

– Jaj, hála istennek! Nem tudtam volna, hogy kezdjek hozzá a nyomozáshoz nélküle.

– Először talán csináljunk rendet az íróasztalon, Miss Wardlow! Majd utána is ráérünk megvitatni, valójában mennyire fontos ez a darabka vászon.

A lány bólintott, és nekilátott, hogy visszarámolja a fiók tartalmát.

– Hogyan... mikor találta meg a kendőt?

– Még teázás előtt. Mi sem volt egyszerűbb! Bejöttem, mintha egy szivart keresnék, kihúztam a fiókot, és zsebre tettem a keresett tárgyat.

– Szólhatott volna, mielőtt ebbe a kockázatos vállalkozásba belekezek! Rajtakaphattak volna.

– Szóltam volna, ha nem szalad el. Minden izgalmas helyzetet így szokott megoldani, Miss Wardlow? Hogy elmenekül?

– Izgalmas? Nem tudom, mire gondol, uram.

– Megmutassam? – kérdezte a férfi egy lépést közeledve.

– Ne! – Azok a hihetetlenül szép kék szemek tágra nyíltak, és Drew némi ijedséget fedezett fel bennük.

Valódi ártatlanság! Ha a viselkedésében van is valami különös felszabadultság és elevenség, a saját érzékiségét még mindig nem fogadta el igazán. Ezt nem szabad elfelejtenie!

A lány szemügyre vette a fiókba visszarakott holmit, meglegedetten bólintott, majd becsukta a fiókot. Most már teljes figyelmét a férfinak tudta szentelni. Közelebb lépett hozzá, és kinyújtotta kezét a kendő után.

A férfi ellenben a markába zárta azt, és a másik tenyerét tiltón maga elé emelte.

– Ez az utolsó esélye, Miss Wardlow, hogy baj nélkül kiszálljon ebből az ügyből!

– Nem tehetem. Egyfolytában szegény Olivíára gondolok, aki egy olyan kapcsolatba készül belépni, amely nem az őszinteségre épül. Olivia olyan nagyon szereti Edwardot, de a vőlegénye félrevezeti. Ez így nincs rendjén.

– Szereti?

– Teljes szívéből. A szerelem nyilván elvakította, ezért nem ismerte fel választottja valódi természetét.

– Idefigyeljen, Miss Wardlow! Világéletemben ismertem Edwardot. Jó ember, becsületes ember. Még ha igaz lenne is a gyanúja, vegye figyelembe, hogy sok feleség él boldog, ha nem egyenesen szándékos tudatlanságban férjük ifjúkori botlásait illetően. Nagyon is lehetséges, hogy a barátnője nem törődne a dologgal.

– Lehetséges. Ez azonban nem változtat azon, hogy joga van tudni róla, és neki magának kell meghoznia a döntést. Nem maga a tett az árulás, hanem a titok. Az, hogy Edward nem őszinte a jövődöbéljéhez.

Hogy lehetne ezzel vitatkozni? Drew szétnyitotta a kezét, és átadta a kendőt.

– Remélem, Miss Wardlow, nem fogja megbánni a döntését.

– Nem fogom, Sir Andrew. Az a férfi, aki igazán szeret egy nőt, nem titkol el előtte semmit. Tudom, hogy Ju... Mr. Lingate sohasem tartana semmit sem titokban előttem.

Milyen biztos a dolgában! Milyen jóhiszemű és gyanútlan! Drew szinte megsajnálta a lányt. Ha nem látta volna a saját szemével, hogy Mr. Lingate egy másik nőnek csapja a szelet, úgy tekintene az igazság eme elkötelezett bajnokára, mint aki már végérvényesen másé, és visszavonulót fújna. Így azonban nincs oka arra, hogy lelkiismeret-furdalása legyen. Mivel látta, amit látott, és tudta, hogy Mr. Lingate becsapja Miss Wardlow-t, feljogosítva érezte magát, hogy közelebbről megismerje a lány szeretetre méltóan ellentmondásos lényét. Ennél kellemesebben nem is tölthetné a karácsonyt! De nem fogja elmondani neki, hogy mit tudott meg Mr. Lingate-ről. Az mások dolgába való beleavatkozás lenne.

A lány felnézett a kendőről, amelynek szemlélésébe addig belemerült. A szeme csillogott az izgatottságtól.

– Egy nagy L betű van belehímezve! Mindjárt el fogom kérni Olivíától a vendégek névjegyzékét. Minden nővel beszélni fogunk, akinek a vezetékneve vagy a keresztnéve ezzel a betűvel kezdődik. Alig várom, hogy kiderítsünk valamit!